תורה אור

שכן אם עבר זמנה בטלה, אלא היינו טעמא דרבי אליעזר דאמר קרא °וביום השמיני ימול בשר ערלתו ואפילו בשבת וליכתוב רחמנא במילה וליתו הנך וליגמור מיניה? משום דאיכא למיפרך מה למילה שכן נכרתו עליה שלש עשרה בריתות: ע"כ לא פליגי רבנן עליה אלא במכשירי מילה אבל מילה גופה, דברי הכל דוחה שבת מנלן אמר עולא הלכה וכן אמר רבי יצחק הלכה מיתיבי *מניין לפיקוח נפש שדוחה את השבת? רבי אלעזר בן עזריה אומר מה מילה שהיא אחת מאיבריו של אדם דוחה את השבת קל וחומר לפיקוח נפש שדוחה את השבת ואי סלקא דעתך הלכה, קל וחומר מהלכה מי אתי והתניא *אמר לו רבי אלעזר (*בן עזריה) עקיבא עצם כשעורה מטמא הלכה, ורביעית דם קל וחומר ואין דנין קל וחומר מהלכה אלא אמר רבי אלעזר אתיא אות אות, אלא מעתה תפילין דכתיב בהן אות לידחי שבת אלא אתיא ברית ברית, גדול דכתיב ביה ברית לידחי שבת? אלא אתיא דורות דורות, ציצית דכתיב ביה דורות לידחי שבת? אלא אמר רב נחמן בר יצחק דנין אות, ברית, ודורות, מאות, ברית, ודורות לאפוקי הנך דחד חד הוא דכתיב בהן ור' יוחנן אמר אמר קרא ביום *ביום אפילו בשבת. אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן אלא מעתה מחוסרי כפרה דכתיב בהו ביום הכי נמי דדחו שבת? ההוא מיבעי ליה ביום ולא בלילה, האי נמי מיבעי ליה ביום ולא בלילה! ההוא מבן שמנת ימים נפקא, האי נמי מביום צוותו נפקא? אע"ג דנפקא מביום צוותו, אצטריכא, סד"א הואיל וחס רחמנא עליה לאתויי בדלות, בלילה נמי ליתי, קמ"ל, מתקיף לה רבינא אלא מעתה יהא זר כשר בהן ויהא אונן כשר בהן? הא אהדריה קרא רב אחא בר יעקב אמר: אמר קרא שמיני שמיני אפילו בשבת, האי שמיני מיבעי ליה למעוטי שביעי? שביעי מבן שמנת ימים נפקא, ואכתי מיבעי ליה חד למעוטי שביעי וחד למעוטי תשיעי דאי מחד הוה אמינא שביעי, הוא דלא מטא זמניה, אבל משמיני ואילך זמניה הוא? אלא מחוורתא כדרבי יוחנן תניא כוותיה דרבי יוחנן ודלא כרב אחא בר יעקב שמיני ימול אפילו בשבת ומה אני מקיים °מחלליה מות יומת בשאר מלאכות חוץ ממילה או אינו אלא אפי' מילה, ומה אני מקיים שמיני ימול חוץ משבת ת"ל ביום אפילו בשבת אמר רבא האי תנא מעיקרא מאי קא ניחא ליה ולבסוף מאי קא קשיא ליה? הכי קאמר שמיני ימול אפילו בשבת ומה אני מקיים מחלליה מות יומת בשאר מלאכות חוץ ממילה אבל מילה דחיא מ"ט ק"ו הוא ומה צרעת שדוחה את העבודה

ועבודה

ויקרא יב · שמות לא

שאם עבר זמנן בטלין · הילכך דחו: **וביום השמיני ימול ואפילו בשבת** · ומילה גופה דדחיא שבת אמרינן לקמן הלכה למשה מסיני איתר ליה "ביום" למכשיריה: **י"ג בריתות** · נאמרו לאברהם בפרשת מילה (בראשית יז): **והא תניא** · במסכת נזיר: **עקיבא עצם כשעורה הלכה** · שהיה ר"ע דן ק"ו מניין לרביעית דם המת שהנזיר מגלח על אהלה ק"ו: מה עצם כשעורה שאינו מטמא באהל, נזיר מגלח על מגעו ומשאו, רביעית דם שמטמאה באהל דכתיב "ועל כל נפש מת לא יבא" אינו דין שהנזיר מגלח עליה, ואמר ליה רבי אלעזר "עקיבא-עצם כשעורה= הלכה למשה מסיני שיהא נזיר מגלח עליה ורביעית דם אתה בא ללמוד ממנה בק"ו ואין דנין קל וחומר מהלכה דלא ניתנה תורה שבעל פה לידרש בי"ג מדות: **אתיא אות אות** · בשבת כתיב (שמות לא) כי אות היא ובמילה כתיב (בראשית יז) והיה לאות ברית מה להלן שבת אף כאן שבת: **אלא מעתה** · אי הך ג"ש דאות האמורה בשבת נאמרה בסיני לידרש שתיבה זו לדרשה נאמרה ליגמר מינה נמי לתפילין: **אלא אתיא ברית ברית** · ההוא דאות לא נאמרה בסיני ואין אדם דן גזרה שוה מעצמו אלא הך דברית ברית נאמרה בסיני ובשבת כתיב ברית (שמות לא) "לדורותם ברית עולם": **גדול** · בן שלש עשרה דהוי מילה שלא בזמנה: **דכתיב ביה ברית** · "וערל זכר אשר לא ימול וגו' את בריתי הפר" (בראשית יז) והאי קרא בגדול כתיב מדמחייב ליה כרת שאם לא מלו אביו חייב למול את עצמו ולידחי שבת והא אמרינן לקמן דאפילו יום טוב אינה דוחה אלא בזמנה: **דורות דורות** · בשבת כתיב "לדורותם ברית עולם" ובמילת קטן כתיב (שם) "ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר לדורותיכם": **ביום ואפילו בשבת** · מדלא כתיב בשמיני ימול ור' אליעזר דאפקיה למכשירין מילה עצמה הלכה היא ופיקוח נפש לא אתיא ליה בק"ו ממילה אלא מקראי נפקא ליה כדאמרינן בפרק בתרא דיומא*: **מחוסרי כפרה** · כל טמאין שהוצרכו לקרבן זב וזבה יולדת ומצורע נאמר בהן וביום השמיני: **ביום צוותו** · את בני ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) ביום ולא בלילה: **אלא מעתה** · משום דהוכשר להביא בדלות מכשירין בה שאר פסולין: **יהא זר ואונן כשר בכהן** · אונן עד שלא נקבר מתו פסול לעבודה דכתיב (שם כא) בכהן גדול לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ולא יחלל והכי משמע אף ביום שמתו אביו ואמו אינו צריך לצאת מן המקדש אלא מקריב אונן ולא יחלל ועבודתו לא תהא מחוללת בכך הא אחר שלא יצא חילל: **הא אהדריה קרא** · לפסול בהן-לילה דכתיב בהו "וביום" כדאמרינן וכיון דלענין לילה תורת כל הקרבנות עליהן לענין זר ואונן נמי תורת קרבן עליהן: **שמיני** · כל שהוא שמיני ואפילו בשבת "וביום" למעוטי לילה: **תניא כוותיה דר' יוחנן** · דיליף מוביום: **מעיקרא מאי ניחא ליה** · לאוקמי שמיני דווקא ואפילו בשבת ודחי "מחלליה מות יומת" אשאר מלאכות מאיזה טעם נראה לו כן: **ולבסוף** · כשהיפך דבריו ואמר או אינו אלא אפי' מילה בכלל "מחלליה מות יומת"-דהוא דווקא ודחי "שמיני ימול" אלא שאר ימים: **מאי קשיא ליה** · בטעמא הראשון: **אבל מילה דחיא** · שבת בק"ו ותיגמר מיניה למידחי "מחלליה מות יומת" אלא שאר מלאכות ולמימר "שמיני" דווקא קאמר ואפי' ביום שבת: **ומה צרעת שדוחה את העבודה** · אזהרה שהזהירה תורה על הצרעת שלא לקוץ בהרתו כדתניא (מכות דף כב·) "השמר בנגע הצרעת" אזהרה בקוצץ בהרתו הכתוב מדבר והחמירה תורה באזהרה זו לדחות העבודה כדקיימא לן בפסחים (דף סז·) דטומאת מת נדחית בקרבן צבור, ולא זבין ומצורעי', ובטלים לעשות פסח ולא אמרינן יקוצו בהרתן ויאכלו פסחים אף הכהן יקוץ בהרתו ויעבוד אם הכהנים טמאין בצרעת והקהל טהורין:

ועבודה

[תוספ' פס"ז] יומא פה: מכילתא פרשת כי תשא

פסחים פה: מיר מ. [בפסחים ובנזיר ליתא]

[דף פה:]

והתניא אמר ליה רבי אלעזר כו' · ול"ג והתנן דכל זה אינו במשנה: **ההיא** מבן שמונת ימים נפקא · תימה דתניא בת"כ ומייתי לה בפרק הערל (יבמות עב:) השמיני ימול דתניא יכול בין ביום ובין בלילה ת"ל ביום אין לי אלא שנימול לח' נימול לט' לי' ולי"א מניין שאינו נימול אלא ביום ת"ל וביום ובפ"ב דמגילה (דף כ:) נמי אמר אין מוהלין אלא ביום דכתיב וביום השמיני ויש לומר דסמיך אבן שמנת ימים ודרשא פשוטה נקט: **אלא** מעתה יהא זר ואונן כשר בהן · לאו דווקא נקט זר דהא בכולהו בזב וזבה ויולדת ומצורע כתב בהו כהן:

הא אהדריה קרא · והוה ליה דבר שיצא מן הכלל לידון בדבר החדש לאתויי בדלות שאי אתה יכול להחזירו לכללו לפסול לילה ואונן עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפירוש הרי החזירה בפירוש ופסל לילה וה"ה אונן וקשה ואמאי לא קאמר דאהדריה קרא מדכתיב כהן ולא זר ושמא לשום דרשא אחריתי אתא:

תניא כוותיה דרבי יוחנן ודלא כרב אחא בר יעקב · ודלא כרב נחמן בר יצחק דאמר אתיא אות ברית דורות לא הוי דאיהו מודה דדרשינן ביום כדדרשינן בברייתא ואות ברית דורות אתא למכשירין וביום למילה גופה ולית ליה למילה הלכה אע"ג דר' יוחנן אית ליה *הלכה כר' אליעזר [כדפי' רש"י והאי ברייתא דדרשי ביום אתיא כרבנן דביום] איצטריך למילה גופה ולהכי לא קאמר אלא דלא כרב אחא דברייתא מוכחא בהדיא דלא בעיא למדרש שמיני ימול · מ"ר: **מה** צרעת שדוחה את העבודה · תימה ולימא קל וחומר איפכא ותדחה עבודה את הצרעת שיקוץ בהרתו כדי לעשות עבודה ומה שבת שדוחה את המילה ומילה דוחה את הצרעת עבודה דוחה אותה צרעת שנדחה מפני מילה אינו דין שתהא עבודה דוחה אותה והא דאמרינן בפסחים בפרק אלו דברים (דף סז·) וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש אם טמאי מתים משתלחין זבים ומצורעים לא כ"ש אלא יש לך שעה שזבין ומצורעים משתלחים ואין טמאי מתים משתלחים ואיזה זה פסח הבא בטומאה

רבינו חננאל

כיוצא בו. עד כאן לא פליגי ר' אליעזר ורבנן אלא במכשירי מילה אבל במילה עצמה דברי הכל דחיא שבת. מנלן עולא ור' אסי ור' יצחק נפחא כולהי אימרי הלכה ומותבינן עליהן. מניין לפקוח נפש שדוח' שבת נענה ר' אלעזר בן עזריה ואמר ומה מילה שהיא אחד מאבריו של אדם דוחה שבת ק"ו לפקוח נפש שדוחה את השבת ואי ס"ד הלכה ק"ו מהלכה(מייתי)[מי אתי]. והתניא א"ל ר' עקיבא עצם כשעורה הלכה ורביעית דם ק"ו ואין דנין ק"ו מהלכה וכו' לבטלו וזה מפורש בנזיר פר' כ"ג ונזיר אינמטמאין לקרוביהן וכו'. ובטלו דברי מי שאמר הלכה היא ובא ר' אלעזר ללמדו בג"ש באות אות משבת. ונדחו דבריו ובא רב נחמן בר יצחק ולמדו באות ברית ודורו' בשבת כתיב לעשות את השבת לדורותם ברית עולםביני ובין בני ישראל אות היא לעולם במילה כתיב ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחריך לדורותם וכתיב ונמלתם את בשר ערלתכם והיתה לאות ברית ביני וביניכם. ר' יוחנן אמר אמר קרא וביום השמיני ימול בשר ערלתו ביוםאפילו בשבת אקשינן עליה ר"ל אי הכי אפילו מחוסרי כפרה כגון מצורע והזבה דכתי' בהןוביום השמיני יקח שני כבשים וגו' ובזבה כתיב וביום השמיני תקח לה שתי תורים הכי נמי כיון דכתיב בהו וביום יקריבו קרבנותיהםאפילו בשבת והא קי"ל אין קרבן יחיד דוחה את השבת ופירק לו זה שכתוב במחוסרי כפרה וביום למעוטי לילה · עוד הקשה לו ר"לוכל קשיא שהקשה לו פירק ר' יוחנן וחזר רבינא להתקיף על פירוק ר' יוחנן ופריק סד"א הואיל וחס רחמנא עליה לאתויי בדלות בלילה נמי ליתי קמ"ל וביום. התקיף רבינא אי הכי אמ' דחם עליהן או אינו כשר בהן ולא יטריחם להמתין עד שימצאו כהן טהור כשר לטהרם ופריק הא אהדריה קרא כלומר אע"פ שחס עליו והקל בקרבנו החזיר לטהרת הכהן שנאמר והביא אותםביום השמיני לטהרתו אל הכהן וגו' ואתא רב אחא בר יעקב עוד להוציאו שהמילה מותרת בשבת מדכתיב וביוםהשמיני ימול כלומר איזה יפול שמיני אין לך לא להקדים ולא לאחר ונתקשה ולא עמדו דבריו ואמרינן אלא מחוורתא כר' יוחנן דאפקיה מן וביום. וסוגיא דשמעתיה כר' יוחנןודתניא כוותי'. ולא כר' אחא בר יעקב:

* * *

רב נסים גאון

איצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל וחס רחמנא עליה לאיתויי בדלות בלילה נמי ליתי קמ"ל מתקיף לה רבינא [אלא]מעתה יהא זר ואונן כשר בהן חייבנו הקב"ה בתורת הקרבנות שנקריבם ביום ולא בלילה שנאמר (ויקרא ז) אשר צוה ה' את משה ביום צותו את בני ישראל ופירש ביום צותו למדנו לכל הקרבנות כולם שאינן כשירין אלא ביום ובפרק הקורא את המגילה (דף כ) שנינו כל היום כשר לסמיכה לשחיטה כו' ובתלמוד אמרו לסמיכה ולשחיטה דכתיב (ויקרא ג) וסמך ושחט ואיתקש סמיכה לשחיטה ובשחיטה כתיב (שם יט) ביום זבחכם לקמיצה והגשה והויה בכולהי כתיב ביום צותו והזהיר האונן והזר עם כל המנויין במשנה שלא יקרבו להקריב קרבן כמו שאמרה המשנה (זבחים דף טו) כל הזבחים שקיבל דמן זר ואונן כולם פסולין ובגמ' גרסי זר מנלן דתני לוי (ויקרא כב) דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו למעוטי מאי כו' אלא הכי קאמר וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו כלומר בני ישראל ראוי להם שיתרחקו מן הקדשים ולא יקריבו אותן שלא יחללום שאם יקרבו אליהם ויקריבו אותם מחללים אותם ואמר עוד (במדבר יח) וזר לא יקרב ונאמר בעונש (שם) והזר הקרב יומת ובאונן עוד אמרו מנלן דכתיב (ויקרא כא) ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל וכשאמרנו כי המחוסר כפרה והוא המצורע ששלמו ימי טהרתו ועדיין לא הקריב קרבן לא נאמר בו וביום השמיני אלא לחייב הקרבת קרבנו ביום ולא בלילה הקשינו לאמר כי דבר זה ידוע הוא לפי שכתב כן במקום אחר ביום צותו וממנו ידענו חיוב הקרבת כל הקרבנות ביום ולא בלילה והואיל וכן אין אנו צריכין לשנותו לנו עוד ופירק האומר דבר זה ואמר שמה שאמר כאן וביום השמיני אינו לשנות אלא שאנו צריכין לאותו דבר מפני שמצאנו שהקל כאן על המצורע ואמר בו (ויקרא יד) ואם דל הוא ואין ידו משגת מה שלא הקל על זולתו מכלל הטמאים והם זב וזבה ואילמלי שאמר בו וביום השמיני לחייב הקרבת קרבנו ביום היה עולה על דעתנו הואיל והיקל עליו הכתוב שרי שתי תורים או ב' בני יונה לחטאתו ולעולתו ושינה בינו ובין שאר הטמאות בדבר זה והם הנזכרים אחריו הזב והזבה כמו כן נמי ראוי שיקריב קרבנותיו בלילה ולא היינו לומדין משפטו משאר הקרבנות שנאמר בהן ביום צותו הילכך הוצרכנו להשמיענו וביום השמיני כדי שירחיק מדעתנו סברא זו התקיף (רבא) [רבינא] ואמר הואיל ואתה אומר כי לפי שהקל עליו הכתוב שיביא שתי תורים או שני בני יונה מה שאין כן בזולתו לא נלמוד משאר הקרבנות כלום ממשפטיו מפני שיצא מכללם מחמת שייחדו הכתוב בדבר זה ואילמלא שאמר הכתוב וביום השמיני היינו מתירים הקרבת קרבנותיו בלילה לפי דבר זה ראוי להיות הזר והאונן וכל

המנויין

לכן דחו שבת

מילה דוחה שבת מנלן

מבנה